

Arrest

nr. 66 560 van 13 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat R. WILLEMS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Yoruba origine en geboren te Ibadan (Oyo state). Op tweejarige leeftijd keerde uw gezin terug naar Bonny Island (Rivers State) waar zij palmolie produceerden en verhandelden. U behaalde er een hoger diploma computerwetenschappen in 2004 en hielp in een cybercafé. Er heerste een groeiende onenigheid op Bonny Island en in de gehele Niger Delta over het gebrek aan sociale verantwoordelijkheid vanwege de oliemaatschappijen om de lokale gemeenschappen te ontwikkelen. Er ontstonden verschillende groepen binnen de gemeenschappen om meer middelen en jobs te eisen, waarbij ze zowel de lokale leider viseerden als de lokale en internationale medewerkers van de oliemaatschappijen. Ook uw familie werd het doelwit van acties van deze groepen. In 2006 werd (T.), een oom van uw moeder, ontvoerd door onbekende groepen, en in maart 2008 gebeurde hetzelfde met uw oom (W.). Ze werden vrijgelaten in ruil voor losgeld.

Daarnaast werd uw huis in januari 2007 aangevallen door gemaskerde mannen die jullie geld afhandig maakten. U achtte het niet langer veilig in Bonny Island en in maart 2008 ging u bij uw broer in Port Hartcourt wonen. In juli 2008 werd ook uw broer ontvoerd en na betaling van losgeld weer vrijgelaten. Diezelfde maand werd in uw aanwezigheid een poging tot ontvoering ondernomen tegen uw nichtjes. Omwille van deze herhaalde problemen besloot u dat het niet langer veilig was voor u om in Port Hartcourt of Bonny Island te blijven. In april 2009 werd u door een vriend van uw oom, (D.), naar Bonny Island geroepen en stelde hij u de vraag of u Nigeria wilde verlaten. U stemde hiermee in. In juli 2009 bracht hij u naar Lagos waar hij u voorstelde aan een onbekende man die u verdere reis organiseerde. Op 14 juli 2009 reisde u vanuit Lagos per schip naar België waar u op 20 juli 2009 aankwam. Op 28 juli 2009 vroeg u in België asiel aan. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft uw vrees voor de jeugdbendes in uw regio kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

U verklaarde dat u Nigeria wilde verlaten nadat jeugdbendes uit de regio herhaaldelijk uw familie viseerden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 8 april 2011, hierna CGVS, p. 8). De meest recente incidenten die u daarbij aanhaalde waren de ontvoeringen van uw oom (W.) in februari 2008 en van uw broer in juli 2008 en de poging tot ontvoering van uw nichtjes in juli 2008 (CGVS, pp. 6-7). U vreesde dat u het volgende slachtoffer zou worden (CGVS, p. 8).

U haalde echter geen enkel concreet element aan dat erop wijst dat u het volgende doelwit zou worden. U verklaarde expliciet dat u zelf nooit een direct probleem heeft gekend met de jeugdbendes (CGVS, p. 7). Bovendien bent u na voornoemde incidenten met uw familie nog een jaar in de regio gebleven, zonder dat u daarbij problemen kende met de bendes (CGVS, p. 7).

Daarbij dient te worden opgemerkt dat het niet u maar (D.), de vriend van (W.), was die het idee dat u het volgende slachtoffer zou worden opperde en daarom voorstelde om Nigeria te verlaten (CGVS, p. 7). Zijn verklaring, namelijk dat hij dit kon afleiden uit de manier waarop de militanten handelden (CGVS, p. 7), is evenwel onvoldoende concreet en bovendien tegenstrijdig aan de objectieve vaststelling dat er nooit iets tegen u persoonlijk is ondernomen (CGVS, p. 7).

Uit dit alles blijkt dat uw bewering dat de jeugdbendes het op u persoonlijk gemunt zouden hebben en u het volgende slachtoffer zou worden, weinig aannemelijk is. Bovendien relativeert de vaststelling dat u besloot Nigeria te verlaten een jaar na de incidenten en niet uit eigen beweging maar omdat (D.) u hier expliciet om vroeg (CGVS, p. 7) ook de ernst van de nood om het land te verlaten omwille van deze vrees. Tenslotte dient nog te worden gewezen op het feit dat de meeste van uw familieleden, waaronder ook (T.) (CGVS, p. 6) en (W.) (CGVS, p. 6), nog steeds in de regio wonen en niet wensen te vertrekken (CGVS, p. 3 en p. 6).

Tenslotte haalt u onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u niet op bescherming binnen Nigeria zou kunnen rekenen, door de Nigeriaanse autoriteiten of door u elders in het land te vestigen.

Aangaande de Nigeriaanse autoriteiten verklaarde u dat uw familie bij de verschillende ontvoeringen naar de politie of het Task Force gingen die vervolgens een onderzoek startte (CGVS, p. 6, p. 7). U verklaarde dat omwille van het feit dat deze onderzoeken te traag gingen en geen (tijdige) resultaten opleverden er telkens werd besloten om toch de eisen van de ontvoerders in te willigen, namelijk het losgeld te betalen.

Er dient op te worden gewezen dat de autoriteiten ten minste één keer efficiënt te werk gingen toen ze bij de poging tot ontvoering van uw nichtjes relatief snel te plaatse waren en met succes de auto en de kinderen wisten op te sporen (CGVS, p. 7).

Verder wees u op het feit dat de politie op straat mensen controleert op ondermeer wapenbezit en veiligheidsagenten ter beschikking stelt van de oliemaatschappijen om de buitenlandse families tegen ontvoeringen en geweld te beveiligen (CGVS, p. 6).

Ook het Commissariaat-generaal beschikt over informatie waaruit blijkt dat de Nigeriaanse autoriteiten intervenieerden bij ontvoeringen door slachtoffers te redden en ontvoerders te arresteren. Verder wordt tegen de lokale gewapende groepen opgetreden middels militaire strijd maar ook via het opstarten van een vredesproces in 2009 (zie landeninformatie). Dit alles wijst op een zekere wil en capaciteit van de Nigeriaanse autoriteiten om in te grijpen in het geweld in de regio.

In dat opzicht zou ook u preventief bescherming kunnen vragen aan de autoriteiten tegen de mogelijke acties die de jeugdbendes tegen u zouden kunnen ondernemen. Bovendien stelde u nooit problemen te hebben gekend met de Nigeriaanse autoriteiten (CGVS, p. 3).

Wat betreft interne hervestiging dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen vrees voor ontvoering en geweld in uw regio plaatselijk van aard is (zie landeninformatie). U zou eventuele nieuwe problemen bijgevolg kunnen vermijden door u elders in Nigeria te vestigen.

Wanneer u de vraag gesteld werd naar een mogelijke hervestiging binnen Nigeria antwoordde u door te stellen dat dit misschien mogelijk zou zijn in het noorden van het land maar dat er daar eveneens problemen zijn (CCGVS, p. 8). Wanneer u er vervolgens op werd gewezen dat Nigeria een groot land is en er buiten het noorden nog andere, veilige locaties zijn, zoals bijvoorbeeld Lagos, repliceerde u dat het niet eenvoudig is om zich daar te vestigen (CGVS, p. 8). Dit is echter een ontoereikende reden om een intern vluchtalternatief niet te overwegen en beroep te doen op internationale bescherming.

Daarenboven kan u terugvallen op uw hoger diploma in de computerwetenschappen (CGVS, p. 3) en uw praktijkervaring in dit domein (CGVS, p. 3), wat u in staat moet stellen werk te vinden en u te onderhouden.

U zou ook naar Ibadan, uw geboorteplaats (CGVS, p. 2), kunnen gaan of naar Osun state, waar uw etnische roots liggen (CGVS, p. 2) en waar u gezien uw (etnische) herkomst een zekere band heeft met de bevolking die een eventuele integratie in de lokale gemeenschappen daar zou vergemakkelijken.

Aldus blijkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw vrees persoonlijk vervolgd te worden door jeugdgroepen in Rivers state niet overtuigend zijn en dat – zelfs al zouden ze overtuigend zijn – u niet alle mogelijkheden heeft uitgeput om bescherming te vinden in uw land van oorsprong.

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van het artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Waar de commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker nooit directe problemen heeft gekend met de bendes, betoogt hij dat zijn familieleden, die wel het slachtoffer zijn geworden van ontvoering, ook niet op voorhand werden gewaarschuwd. Verzoeker wijst op het feit dat hij precies omwille van de risico's zijn vaste woonplaats heeft verlaten en zijn intrek heeft genomen bij familieleden in een andere regio. Toen hij samen met zijn familieleden heeft vastgesteld dat het ook elders niet veilig was, werd besloten om het land te ontvluchten. Hij stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft besloten dat hij geen persoonlijke problemen met de bendes had vermits er nooit iets tegen hem persoonlijk is ondernomen. Verzoeker merkt op dat *"een asielaanvraag vanuit een doodskist zelden tot een positief resultaat aanleiding kan geven"*.

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal er ten onrechte van uit gaat dat hij voldoende bescherming kan krijgen van de lokale en nationale autoriteiten van Nigeria. Hij wijst op het feit dat er een manifest onderscheid dient te worden gemaakt tussen de goede bedoelingen van de autoriteiten om de geweldplegingen aan te pakken en de objectieve vaststelling dat dergelijke feiten dagelijks plaatsvinden in zijn thuisland. Het enkele feit dat er een zekere wil aanwezig is in hoofde van de Nigeriaanse autoriteiten om het geweld in de regio aan te pakken, is volgens verzoeker onvoldoende om te besluiten dat er in zijn hoofde geen vrees tot vervolging of een reëel risico bestaat. Hij stelt dat uit meerdere objectieve bronnen blijkt dat deze geweldplegingen schering en inslag zijn in zijn thuisland en dat de autoriteiten er vooralsnog niet in slagen gepaste maatregelen te treffen om de geweldplegingen in te dijken.

Omtrent het intern vluchtalternatief merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal heeft geweigerd de vigerende wetgeving toe te passen. Hij stelt dat het onderzoek in het kader van een asielaanvraag erin bestaat om na te gaan of de voorwaarden zoals omschreven in het Verdrag van Genève en in het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vervuld zijn, waarbij in het positieve geval de aanvraag tot hetzij asiel, hetzij subsidiaire bescherming, dient te worden ingewilligd. Uit de motivering van de commissaris-generaal kan volgens verzoeker duidelijk worden opgemaakt dat de voorwaarden *in casu* zijn vervuld.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van een ernstig onherstelbaar nadeel bij een gedwongen terugkeer en de schending van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker benadrukt dat er rekening moet worden gehouden met de objectieve situatie in zijn land van herkomst. Hij verwijst dienaangaande naar recente rapporten van Human Rights Watch en Amnesty International. Hieruit blijkt volgens verzoeker duidelijk dat Nigeria nog steeds in de greep is van willekeurig geweld door verschillende troepen en bendes. Hij stelt dat dergelijke berichten tot op vandaag ook in de kranten verschijnen. Verzoeker betoogt dat een gedwongen terugkeer naar zijn vaderland hem aan deze risico's zou blootstellen zodat een dergelijke maatregel in zijn hoofde een ernstig en onherstelbaar nadeel zou teweegbrengen.

2.1.3. In een derde middel aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht.

Hij citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en betoogt dat er, gelet op het feitenrelaas, duidelijk een reëel risico is om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Hij stelt dat hij verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen zodat de toekenning van het subsidiair beschermingsstatuut gerechtvaardigd is. Verzoeker verwijst te deze naar hetgeen *supra* uiteengezet werd.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in het artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtzoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker maakt zijn vrees voor de jeugdbendes in zijn regio niet aannemelijk. Het blijkt immers dat (i) hij heeft verklaard zelf nooit een direct probleem te hebben gehad met de jeugdbendes (administratief dossier, stuk 4, p. 7); (ii) hij na de ontvoering van zijn oom (W.) in maart 2008 en de ontvoering van zijn broer evenals de poging tot ontvoering van zijn nichten in juli 2008 nog een jaar zonder problemen in de regio is blijven wonen; (iii) de meeste van zijn familieleden, waaronder (T.) en (W.) die beiden het

slachtoffer zijn geworden van ontvoering, nog steeds in de regio wonen en niet wensen te vertrekken; (iv) hij niet uit eigen beweging heeft besloten Nigeria te verlaten maar wel omdat (D.), de vriend van (W.), het hem heeft voorgesteld.

De voormelde vaststellingen relativiseren de ernst van verzoekers ingeroepen vrees voor de jeugdbendes.

Waar verzoeker beweert dat hij omwille van de risico's zijn vaste woonplaats heeft verlaten en zijn intrek heeft genomen bij familieleden in een andere regio en dat hij samen met zijn familieleden heeft vastgesteld dat het elders ook niet veilig was en er werd besloten het land te ontvluchten, dient te worden opgemerkt dat (i) verzoeker in maart 2008 bij zijn broer in Port Hartcourt is gaan wonen, wat de hoofdstad is van Rivers State (administratief dossier, stuk 12) en derhalve geen andere regio is; (ii) uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn ouders noch zijn oom (W.) het eens waren met zijn vertrek uit Nigeria (administratief dossier, stuk 4, p. 3; p. 7). Verzoekers verweer kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het uiten van de louter algemene bewering dat ook zijn familieleden, die het slachtoffer zijn geweest van de jeugdbendes, niet vooraf werden gewaarschuwd en tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal daar waar hij stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte meent te mogen besluiten dat hij geen persoonlijke problemen heeft gehad met de bendes. Dient overigens te worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat hij geen direct probleem had maar dat het een probleem van de familie betrof en dat hij deze problemen toeschrijft aan personen die hij nauwelijks concreet kan duiden (*ibid.*, p.7).

Indien verzoekers relaas al geloofwaardig is, *quod non*, dient te worden opgemerkt dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich in eerste instantie tot de eigen autoriteiten wendt voor bescherming alvorens beroep te doen op internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers pas worden verleend wanneer alle redelijke middelen tot het verkrijgen van bescherming in het land van herkomst zijn uitgeput.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat hij geen bescherming kan verkrijgen van de Nigeriaanse autoriteiten. Zo heeft hij verklaard dat de politie een onderzoek heeft gestart naar de ontvoering van zijn ooms (T.) en (W.) doch dat zijn familie heeft besloten het losgeld te betalen omdat de onderzoeken te traag vorderden. Tevens bleek 'Task Force' bij de poging tot ontvoering van zijn nichten na een kwartier ter plaatse was en heeft deze de auto met de kinderen kunnen traceren.

Mede gelet op het feit dat verzoeker heeft verklaard nooit problemen te hebben gekend met de Nigeriaanse autoriteiten heeft de commissaris-generaal op goede grond opgemerkt dat hij preventief bescherming kan vragen aan de autoriteiten. Uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt immers dat de Nigeriaanse autoriteiten interveniëren bij ontvoeringen en militair optreden tegen de lokale gewapende groepen (administratief dossier, stuk 12).

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat verzoekers vrees voor de jeugdbendes plaatselijk van aard is en hij derhalve door zich elders in het land te vestigen, geen vrees voor vervolging dient te koesteren. Verzoeker beperkt zich inzake het intern vluchtalternatief tot het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij onderneemt echter niet de minste poging om de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

De algemene informatie waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt, betreft informatie van louter algemene aard die geen betrekking heeft op zijn persoon. Dergelijke algemene informatie volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij waaruit zou blijken dat de situatie in zijn land van herkomst beantwoordt aan de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c). Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas (zie *sub* 2.2.3.), de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.5. De middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS